

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. В., 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иван В. Никифорски

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разгледа докладваното от Иван В. Никифорски Гражданско дело № 20231420102905 по описа за 2023 година

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени искове с правно основание: 1/ чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр.чл. 99 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР за сумите: 1570,59 лева – главница, дължима по договор за кредит № **, сключен на 13.04.2017 г. между „К.“ ЕАД и длъжника; сумата от 1590,02 лв. – възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство, сключен на 13.04.2017 г. между „А.Т.“ Е. и длъжника; сумата от 465,66 лева – договорна възнаградителна лихва върху главницата по договор за кредит, считано от 13.04.2017 г. до 20.10.2018 г.; сумата от 974,36 лева – дължима законна лихва за забава върху главницата по договора за кредит, считано от 13.04.2017 г. до 29.06.2023 г., сумата от 835,06 лв. – представляваща дължима законна лихва за забава по договор за предоставяне на поръчителство от 13.04.2017 г. до 29.06.2023 г.; ведно със законната лихва върху главницата по договор за кредит и върху дължимата по договор за предоставяне на поръчителство сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 10.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът „АПС Б.Б.“ Е., ЕИК: ** е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение Т. Т. И. за следните суми: 1570,59 лева – главница, дължима по договор за кредит № **, сключен на 13.04.2017 г. между „К.“ ЕАД и длъжника; сумата от 1590,02 лв. – възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство, сключен на 13.04.2017 г. между „А.Т.“ Е. и длъжника; сумата от от сумата от 465,66 лева – договорна възнаградителна лихва върху главницата по договор за кредит, считано от 13.04.2017 г. до 20.10.2018 г.; сумата от 974,36 лева – дължима законна лихва за забава върху главницата по договора за кредит, считано от 13.04.2017 г. до 29.06.2023 г., сумата от 835,06 лв. – представляваща дължима законна лихва за забава по договор за предоставяне на поръчителство от 13.04.2017 г. до 29.06.2023 г.; ведно със законната лихва върху главницата по договор за кредит и върху дължимата по договор за предоставяне на поръчителство сума, считано от датата на подаване на

заявлението в съда – 10.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, сумата от 108,71 лева - държавна такса и сумата от 50,00 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Срещу издадената заповед за изпълнение е постъпило в законоустановения срок възражение по реда на чл.414 ГПК, като след указание до заявителя, последният е предявил установителен иск за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че между страните „К.“ ЕАД, в качеството си на кредитодател, и Т. Т. И., ЕГН *****, в качеството си на кредитополучател е сключен Договор за потребителски кредит № ** на 13.04.2017 г. по електронен път по силата на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/. Договорът е сключен като част от системата за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от кредитодателя, при което от отправяне на предложението до сключване на договора страните са използвали средства за комуникация от разстояние. При сключването на процесния договор на ответника е предоставена цялата информация, изискуема по закон. Съгласно чл. 6 от ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Договорът за потребителски кредит е сключен при спазване на изискванията на Закона за потребителския кредит, Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /предишно наименование: Закон за електронния документ и електронния подпис/, Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние и приложимото законодателство.

По силата на сключения договор ответницата е получил сумата от 1800 лева, срещу което се съгласил да върне 18 броя вноски по 135,75 лева в срок до 20.10.2018 г., когато е падежирала последната вноска, съгласно Приложение 1, съдържащ Погасителен план, неразделна част към Договора за кредит. Уговорен бил и фиксиран лихвен процент в размер на 41.24 %, както и годишен процент на разходите в размер на 50 %..

Навеждат се твърдения, че ответникът Т. Т. И. е сключил на 13.04.2017 година Договор за предоставяне на поръчителство с дружеството А.Т.. По силата на Договора за предоставяне на поръчителство дружеството се е задължило да сключи договор с трето за процеса лице - К. и да отговаря пред К. солидарно с Т. Т. И. за всички задължения по Договора за кредит с К. така, както те са установени в Договора за кредит и приложенията към него. Съгласно чл. 3 от Договора за предоставяне поръчителство дружеството се е задължило да плати всички изискуеми задължения при поискване от К..

Посочва се на следващо място, че на 13.04.2017 година А.Т. и К. са сключили договор за поръчителство, по силата на който А.Т. се е задължило спрямо К. за всички задължения на Т. Т. И., ЕГН ***** по Договора за кредит. Така А.Т. е изпълнило задълженията си към Т. Т. И., ЕГН: ***** по Договора за предоставяне поръчителство. Ответникът Т. Т. И. не е изпълнил в срок задълженията си по Договора за кредит.

К. е поканило А.Т. да плати всички изискуеми задължения на Т. Т. И., ЕГН: ***** по Договора за кредит на 18.02.2021 г. За това обстоятелство и в изпълнение на уговореното в чл. 3, ал. 2 от Договора за предоставяне на поръчителство А.Т. е изпратило уведомление до Длъжника на 18.02.2021 г., в което е посочило всички дължими суми и предстоящо плащане от А.Т.. На 23.02.2021 г. А.Т. е погасило дължимите от Т. Т. И., ЕГН: ***** на К. суми.

Навеждат се и твърдения, че на 23.02.2021 г. А.Т. е уведомило по електронна поща Длъжника за извършеното плащане съобразно уговореното в чл. 3, ал. 4 от Договора за предоставяне на поръчителство, за встъпването на А.Т. в правата на кредитора К., както и за задължението му за заплащане на възнаграждение по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 1590.02 лева, ведно със сумата от 835,06 лева, представляваща обезщетение за забава върху дължимото възнаграждение по Договора за предоставяне на поръчителство.

С Договор за продажба и прехвърляне на вземания /Цесия/ от 02.03.2021 г. „К.“ ЕАД и „А.Т.“ Е., като цедент е прехвърлило своите вземания към Длъжника по описания договор за потребителски кредит на цесионера „АПС Б.Б.“ Е., ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., п.к. 1404, бул. „Б.“ № ** Длъжникът е уведомен за цесията на посочената от него в договора електронна поща с имейл от 30.03.2021 г.С Приложение № 1 към описания по-горе договор, „К.“ ЕАД е прехвърлил на цесионера „АПС Б.Б.“ Е. вземанията от настоящия ответник.

Връчването на съобщението за сключения договор за цесия от цедента - на длъжника, има за цел длъжникът да бъде уведомен за кредитора, на който следва да изпълни надлежно и съответно да бъде предотвратено изпълнението на лице, което не е титуляр на вземането. С цел да бъде гарантирана сигурността на длъжника да изпълни именно на овластения кредитор, законът изисква уведомяването за сключения договор за цесия да бъде извършено от предишния кредитор - цедент. Връчването на уведомлението обаче няма характер на лично и незаместимо действие, поради което е възможно то да бъде извършено и от пълномощник на цедента. С оглед константната съдебна практика няма пречка старият кредитор /седент/ да упълномощи новия кредитор /цесионер/ от името на цедента да извърши предвиденото в чл. 99, ал. 3 от ЗЗД уведомяване на длъжника за извършената цесия. Законът не е предвидил уведомяването на длъжника да става по конкретен и специален начин, поради което същото следва да се счита надлежно извършено. Ако съдът приеме, че уведомяването на длъжника - ответник на посочения от него имейл адрес не е извършено надлежно, то да се счита за надлежно връчването на уведомлението, извършено с исковата молба.

Моли съда да установи вземанията така, както е предявени в заповедното производство. Претендира направените по делото разноски.

В срочно подаден отговор процесуалният представител на ответника оспорва исковите претенции.

Посочва се на първо място, че процесияният договор за потребителски кредит нарушава разпоредбите на ЗПК, поради което е недействителен. Развиват се подробни съображения в тази насока.

За нищожна се намира и клаузата на сключения договор, по силата на която кредитополучателя се е задължил да заплаща възнаградителна лихва в размер на 41.24%. Съгласно чл.9 ЗЗД, страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителни норми на закона и добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави следва да се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота и се използва недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг. По отношение размера на възнаградителната лихва в съдебната практика се прима, че максималният размер, до който съглашението за плащане на такава е действително, не следва да бъде по-голям от трикратния размер на законната лихва. Договорната лихва в размер на 41.24 % нахвърля трикратния размер на законната, с оглед на което, клаузите, с които последната е уговорена са нищожни поради противоречие с добрите нрави.

На следващо място счита, че е недопустимо кумулирането на възнаградителна

лихва (обезщетение за забава за неизпълнение на парично задължение по чл.92 ЗЗД) с обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД в размер на законната лихва за същото неизпълнение. ВКС приема, че обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД в размер на законната лихва за неизпълнение на парично задължение може да се присъди и ако страните са уговорили в договора неустойка за този вид неизпълнение и кредиторът претендира заплащането на неустойката - в случая на възнаградителната лихва, заедно с претенцията си за обезщетение. В този случай, искът по чл. 86, ал.1 ЗЗД е основателен само за разликата между неустойката и по-големия размер на законната лихва.

Оспорва също обстоятелството, че А.Т. Е. е заплатило на „К., ЕАД всички задължения на ответницата по процесния договор. Оспорва правата на ищеца, произтичащи от приложения към исковата молба Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 02.03.2021г. по отношение на ответницата.

Навеждат се аргументи, че в чл.111 ЗЗД е установена кратка погасителна давност на вземания за обезщетение за забава и за възнаградителна лихва, която започва да тече от момента в който всяка една от вноските по погасителния план към договора за кредит е станала изискуема. Всички вземания за възнаградителна лихва и за обезщетение за забава са погасени по давност, в каквато насока прави възражение за тяхната недължимост. Погасени по давност са и претендираните главници по погасителните вноски, тъй като в Общите условия е предвидено автоматично настъпване на предсрочна изискуемост при непогасяване на шест вноски, без да е необходимо уведомление или покана от страна на К. към кредитополучателя - Раздел Х, т.3 от ОУ. В случая на 21.10.2017г. е настъпила автоматична предсрочната изискуемост, от който момент е започнала да тече и общата петгодишна погасителна давност, която изтекла на 21.10.2022 г. Като се съобрази и периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020г. през който давност не тече, съгласно чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, се установява, че на 24.02.2023г. е изтекла общата петгодишна погасителна давност върху претендираното вземане.

Посочва се също, че заявлението по чл. 410 ГПК е подадено в съда на 10.07.2023 г., след като процесното вземане вече е погасено по давност. От друга страна, съгласно чл.147 ЗЗД, поръчителят остава задължен и след падежа на главното задължение, ако кредиторът е предявил иск против длъжника в шестмесечен срок от настъпване на изискуемостта. Задължението е станало автоматично предсрочно изискуема на 21.10.2017г., като в срок до 21.04.2018 г. иск против кредитополучателя не е предявен, с оглед на което е преклудирано и поръчителското задължение на А.Т. Е.. Ако изобщо поръчителят е заплатил някакви суми по процесния договор, то това е станало след като е изтекъл преклузивния срок за ангажиране на отговорността му, като към момента на плащане не е имал вече задължение и качество на поръчител.

Въз основа на тези и други подробно изложени аргументи се иска от съда да отхвърли предявените иски като неоснователни и недоказани.Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

В проведеното на 26.03.2024 година открито съдебно заседание съдът е отделил на основание чл. 146, ал.1, т.4 ГПК, като безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че сумата от 1800,00 лева по договор за кредит № **, сключен на 13.04.2017 г. между „К.“ ЕАД и Т. И. е преведена на кредитополучателя.

По делото е представен неподписан от кредитополучателя договор за предоставяне на потребителски кредит № **, сключен на 13.04.2017 г. между „К.“ ЕАД, като кредитор и Т. Т. И., като кредитополучател. По силата на сключения договор кредиторът се е задължил да предостави на ответницата сума в размер на 1800.00 лв., която сума да бъде върната от кредитополучателя с 18 броя погасителни

вноски, всяка от които в размер на 135,75 лв. Посочено е в договора, че падежната дата на първата погасителна вноска е 20.05.2017 г., а последната на 20.10.2018 г. Приети по делото са погасителен план към договора, както и общите условия на кредитодателя „К.“ ЕАД. Приет е и неподписан от ответника И. стандартен европейски формуляр.

Приет по делото е и Договор за продажба и прехвърляне на вземания /Цесия/ от 02.03.2021 г., сключен между „К.“ ЕАД и „А.Т.“ Е., като цеденти, по силата на който се твърди да са прехвърлили свои вземания към ответника по описания договор за потребителски кредит на цесионера „АПС Б.Б.“ Е., ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., п.к. 1404, бул. „Б.“ № **

Съгласно разпоредбата на т.5, Параграф 5 от договора, цесионерът „АПС Б.Б.“ Е. следва да се счита упълномощен да уведомява на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД всички длъжници, по всички вземания, които са предмет на договора за цесия.

Представено е и приложение № 1 към описания по-горе договор за цесия, по силата на който се твърди, че „К.“ ЕАД - кредитодателя е прехвърлил на цесионера „АПС Б.Б.“ Е. вземанията от настоящия ответник.

Представен от ищеца е и договор за поръчителство между „К.“ ЕАД и Т. Т. И., който не е подписан от И.. Представен е също неподписан договор за поръчителство, сключен между „К.“ ЕАД и „А.Т.“ Е..

Като доказателство по делото е приложена и счетоводна справка за клиент, по силата на която се твърди, че поръчителят „А.Т.“ Е. е превел на „К.“ ЕАД сумите, които ответника Т. Т. И. на кредитодателя по договора за кредит.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

В тежест на ищеца по предявените искове по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр.чл. 99 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: че между „К.“ ЕАД и ответника е възникнало валидно облигационно отношение по договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние (договор за кредит), по силата на което за заемателя е възникнало задължението за връщане на заетата сума, заплащане на договорна лихва по договора за заем, възнаграждение по договор за поръчителство, както и мораторна лихва за забава по двата договора в претендираните размери, обстоятелството, че между „К.“ ЕАД и „А.Т.“ е сключен договор за поръчителство, настъпилата цесия между „К.“ ЕАД и „А.Т.“ и „АПС Б.Б.“ Е. за процесното вземане, изпълнение на задължението от страна на поръчителя към кредитора, както и уведомяването на длъжника за извършеното прехвърляне съобразно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

На първо място следва да се даде отговор на въпроса дали настоящият ищец се явява легитимиран спрямо ответника кредитор, който може да търси изпълнение на вземането си. По делото е приложено Приложение № 1 към описания по-горе договор за цесия, по силата на който се твърди, че „К.“ ЕАД - кредитодателя е прехвърлил на цесионера „АПС Б.Б.“ Е. вземанията от настоящия ответник. Следва да се посочи, че приложеното по делото копие от приложение по никакъв начин не идентифицира и не установява, че именно вземането срещу ответника по договор за предоставяне на потребителски кредит № **, сключен на 13.04.2017 г. между „К.“ ЕАД, като кредитор, и Т. Т. И., като кредитополучател, е прехвърлено на настоящия ищец „АПС Б.Б.“ Е.. При недоказана материално правна легитимация на ищеца да води настоящия процес срещу ответника, предявените искове се явяват неоснователни само на това основание и следва да бъдат отхвърлени.

Необходимо е да се посочи също така, че договорът за цесия е сключен от „К.“ ЕАД – кредитодател и поръчителя „А.Т.“, посочени в договора като Цедент 1 и Цедент 2. Същевременно се посочва, като се представя и доказателство в тази насока, че на 23.02.2021 г. поръчителят „А.Т.“ е заплатил на кредитодателя „К.“ ЕАД задълженията на ответника Т. И., а договорът за цесия е с дата, следваща тази, а именно 02.03.2021 година. След като поръчителят е изпълнил задължението на ответника към кредитодателя, поръчителят е встъпил в правата на удовлетворения кредитор – кредитодателя „К.“ ЕАД, като последния е удовлетворен напълно, поради което не може да предявява каквито и да е претенции както по отношение на поръчителя, така и по отношение на главния длъжник. Следователно, с изпълнение на задължението от страна на поръчителя, в патримониума на кредитодателя не съществува вземане в полза на ответника, тъй като същото е погасено. Тоест, в конкретния случай, кредитодателя „К.“ ЕАД не може да прехвърли на настоящия ищец вземане, което сам не притежава, съгласно общия принцип, че никой не може да прехвърли права, които не притежава.

По отношение на „А.Т.“ Е. следва да се имат предвид постановките на Тълкувателно решение по т. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС. В същото е посочено, че поръчителството се прекратява, както при погасяване /прекратяване/ на главния дълг, така и с настъпване на останалите общи или специални основания за прекратяване отговорността на поръчителя. Разпоредбата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД урежда едно от специалните основания за прекратяване на поръчителството по право - ако кредиторът не предяви иск срещу длъжника в шестмесечен срок от падежа на главното задължение. Според цитираната разпоредба, отговорността на поръчителя съществува в срок от 6 месеца от падежа на главното задължение /срокът 4 е краен и преклузивен, съгласно разясненията, дадени в т. 4-б от Тълкувателно решение № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС/ и отпада, ако кредиторът в този период бездейства и не предявява иск срещу главния длъжник. Следователно бездействието на кредитора води до загуба на обезпечението. Разпоредбата защитава интересите на поръчителя, който е приел да отговаря лично, с цялото си имущество и по правило безвъзмездно за изпълнението на чуждо задължение, и същевременно санкционира кредитора, ако той не упражнява своевременно правата си по обезпечението. Преклудирането на отговорността на поръчителя при условията на чл. 147, ал. 1 ЗЗД представлява законово уредено изключение от акцесорния характер на поръчителството.

Разяснено е също, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. В конкретния случай падежа на последната погасителна вноска е 20.10.2018 година. По делото не са ангажирани доказателства до 20.04.2019 година кредитодателя да е предприел действия за събиране на вземането си спрямо главния длъжник – ответника, поради което поръчителството на „А.Т.“ Е. е погасено на същата дата. Следователно, поръчителят е изпълнил без да има правно задължение за това, поради което не може да предявява каквито и да е съдебни претенции по отношение на главния длъжник Т. И..

Само е единствено за пълнота следва да се посочи, че от извършена служебно справка в Агенция по вписвания – Търговски регистър се установява, че едноличен собственик на капитала на поръчителя „А.Т.“ Е. е кредитодателят "К." ЕАД, ЕИК: **. Следователно се касае за хипотеза на „свързани лица“ по смисъла на §1, т. 5 от ДР на ТЗ. За да бъдат осигурени ефективни средства за защита на потребителите, е необходимо при наличие на няколко договора, които са сключени със свързани лица и между свързани лица, съдът да изследва релациите в отделните договори не като

отделни правоотношения, които са независими едно от друго, а като една обща икономическа дейност. Тоест, при множество правоотношения със свързани лица или между такива трябва да се гледа на отделните правоотношения като на едно единно правно и икономическо цяло, за да се постигне ефективната защита на потребителя при проверката от страна на съда за спазване на императивните правила на закона и добрите нрави. Въз основа на изложените от ищеца фактически обстоятелства, ангажираните доказателства и наличните данни за хипотеза на свързани лица, съдът приема, че уговореното възнаграждение за предоставеното поръчителство представлява разход по договора за кредит, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите като индикатор за общото оскъпяване на договора за кредит – арг. чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Този извод следва от дефинитивната разпоредба на §1, т. 1 ДР на ЗПК, според която „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Същевременно, при цялостния анализ на Договор за паричен заем е видно, че неговото сключване и получаването на сумата по кредита е било обвързано от предоставяне на обезпечение по договора от страна на кредитополучателя. Съобразно императивната правна норма на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да се бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определ. с постановление на Министерски съвет на Р. Б., което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50% от взетата сума. Клаузите в договор, надвишаващи определените по ал. 4 размери, са нищожни – арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК. В настоящия случай е посочено, че ГПР по договора е в допустимия размер от 50.00 %, но при съпоставка между размера на отпуснатия кредит и размера на дължимото по договора за поръчителство възнаграждение за същия период, е видно, че ГПР надхвърля 50%. Видно е, че така уговореното възнаграждение за договора за поръчителство има значението на „скрита възнаградителна лихва“, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума и която води до нарушение на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, а това от своя страна обуславя нищожност на уговорката за плащане на това възнаграждение (арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК) и следователно до липса на основание за дължимост на това вземане. Това е видно при комплексно тълкуване на уговорките в договора за паричен заем /чл. 4/, договора за поръчителство /чл. 3, ал. 1/ и представения погасителен план. Чл. 4 от договора за кредит предоставя на кредитополучателя възможност за избор на едно от два вида обезпечения. Същевременно в договора за поръчителство, сключен в деня на сключване на договора за кредит, е посочено, че вноската за възнаграждението на дружеството – поръчител „А.Т.“ Е. се плаща едновременно на падежа на плащане на погасителните вноски по договора за заем. Тоест, още изначално – при сключване на договора заемотателят е предвидил невъзможността за изпълнение на договорното задължение, предвидено в чл. 4 от договора, както и е избрал вместо заемополучателят вида обезпечение, което да получи за вземанията си, а именно дружество-поръчител, избрано от него и чийто единствен собственик на капитала е. Видно е, че се касае за нерегламентирано оскъпяване на кредита, с оглед на което тази клауза е в нарушение на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, а това от своя страна обуславя нищожност на уговорката за плащане на това възнаграждение (арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК).

В допълнение следва да се посочи, че клаузата на чл. 4 от договора за кредит, съгласно която заемателят се задължава за предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: одобрено от заемотателя дружество – поръчител, също противоречи на добрите нрави. В случая това „одобрено от заемателя“ дружество – поръчител е едно – единствено, а именно „А.Т.“ Е., чийто едноличен собственик на капитала е заемотателят "К." ЕАД.

С оглед на изложеното, при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал, съдът намира, че предявените искиове са неоснователни и недоказани, поради което следва да се отхвърлят.

При недоказаност на предявените искиове, съдът намира за безпредметно произнасянето по направеното възражение за изтекла погасителна давност за вземанията.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноси възникват за ответника. От пълномощника на ответника своевременно е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, в посочената хипотеза адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда. Размерът на възнаграждението се определя от съда съобразно размера на уважената/отхвърлена част от иска/исковете. Дължимото адвокатско възнаграждение се определя в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2, като се осъжда другата страна да го заплати. В случая, възнаграждението за исковото производство следва да бъде определено по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., в редакцията в сила от 04.11.2022 г., а именно при интерес от 1 000 лв. до 10 000 лева, минималното възнаграждение се определя в размер на 850.00 лв.

Така мотивиран, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „АПС Б.Б.“ Е., ЕИК: ** срещу Т. Т. И., ЕГН: *****, искиове с правно основание по: 1/ чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр.чл. 99 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР за сумите: **1570,59 лева** – главница, дължима по договор за кредит № **, сключен на 13.04.2017 г. между „К.“ ЕАД и ответника; сумата от **1590,02 лв.** – възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство, сключен на 13.04.2017 г. между „А.Т.“ Е. и ответника; сумата от **465,66 лева** – договорна възнаградителна лихва върху главницата по договор за кредит, считано от 13.04.2017 г. до 20.10.2018 г.; сумата от **974,36 лева** – дължима законна лихва за забава върху главницата по договора за кредит, считано от 13.04.2017 г. до 29.06.2023 г., сумата от **835,06 лв.** – представляваща дължима законна лихва за забава по договор за предоставяне на поръчителство от 13.04.2017 г. до 29.06.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата по договор за кредит и върху дължимата по договор за предоставяне на поръчителство сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 10.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА „АПС Б.Б.“ Е., ЕИК: ** **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат **Е. М. – Д.,** вписана в АК – гр.В., с адрес на кантората: гр. В., ул. „ Р.Л.“ № ** сумата от **850,00**

лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ и съдействие на Т. Т. И. - ответник по гр.д. № 2095 /2023 г. по описа на Районен съд – гр.В..

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните, съобразно нормата на чл.7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - гр. В. в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____